

«Υγεία (ζακέτα) να πάρεις». Ομοφυλοφιλία, Γενετική και Πέδρο Αλμοδοθάρ.

Γράφει η Σοφία Αράβου-Παπαδάτου

Πολλά χρόνια πριν, φοιτήτρια ακόμα περί την **Ιατρική**, θυμάται τον καθηγητή τής **Γενετικής** να λέει «Η κληρονομικότητα στα γονίδια έχει ευθύνη 25% γι αυτό που είμαστε, το υπόλοιπο 75% προκύπτει από τις επιρροές μας στη ζωή». Να ισχύει ακόμα το ίδιο ή έχουν αλλάξει τα ποσοστά; **«Αποκλείεται»**, σκεφτόταν! Ισχύει κάτι τέτοιο για την **ομοφυλοφιλία**; **«Ας απαντήσουν οι γνωρίζοντες»**. Το βέβαιο είναι ότι η Αμερικάνικη Ψυχιατρική **το 1973, έπαψε να την θεωρεί ασθένεια**.

Παίρνουμε λοιπόν 25% ταυτότητας από τα γονίδια και τα υπόλοιπα έρχονται από τη συναναστροφή με γονείς, συγγενείς, φίλους, καθηγητές, σχολεία, θρησκείες, βιβλία, ταινίες, τηλεοράσεις και ό,τι βάζει ο νους από ΜΜΕ, διαδίκτυα και μύρια όσα σήμερα!

Έρχεται και ο Πέδρο Αλμοδοθάρ, Ισπανός σκηνοθέτης της αποθέωσης του σώματος, του ερωτισμού και της απόλαυσης, να μας μιλήσει για την **ομοφυλοφιλία**, στα ύστερα του 70χρονου ώριμου βίου του. **Αυτοβιογραφικά** και μεταφέροντας προσωπικά βιώματα, λένε οι γνωρίζοντες.

Θυμάται ξανά εκείνη, πριν χρόνια πάλι, **μεταφοιτητικά**, όταν κάποιος έγραφε αυτοβιογραφικές εμπειρίες, πολλοί έλεγαν «ποιόν ενδιαφέρουν αυτά; Ποιος νοιάζεται να τα διαβάσει;». Σήμερα, η Γαλλίδα συγγραφέας **Annie Ernaux**, παίρνει το **Νόμπελ Λογοτεχνίας 2022**, κυρίως με αυτοβιογραφικές περιγραφές στα έργα της. Ανάμεσα στα προσωπικά της, μιλάει για τη μετατροπή της γαλλικής επαρχίας από όπου κατάγεται, από αγροτική σε εργατική, αργότερα μικροαστική των μικροεπαγγελματιών και τελικά την απόκτηση άπειρων πτυχίων από τους νεότερους. Πάλεψαν οι παλιότεροι να μορφώσουν τους νέους, αλλά πλέον δεν μπορούν να συνεννοηθούν μαζί τους, τους έκλεψαν τα βιβλία

και η κουλτούρα! Βρίσκεται όμως πάντα η **κοινή γλώσσα** του **συναισθήματος**, της **τέχνης**, της **επιβίωσης**, όσο δύσκολο και να φαντάζει αυτό. Αξίζει να τη διαβάσουμε!

Να ξαναγυρίσουμε όμως στο Αλμοδοβαρικό σύμπαν του σώματος με «όχημα» τον **Αντόνιο Μπαντέρας**, και ας μείνουμε μόνο σ' αυτόν τον ηθοποιό για να μην πλατειάζουμε. Στον ίδιο εξάλλου θα ξαναγυρίσουμε με την ομοφυλοφιλία, στην ταινία **«Πόνος και Δόξα» 2019**.

Οι τέσσερις (4) ταινίες και τα αντίστοιχα βίντεο –τρέιλερ που ακολουθούν, δείχνουν τον ερωτισμό και την τεστοστερόνη της νεότητας που χτυπάει **«ταβάνι»**, αλλά και τη **Νοσταλγία αργότερα¹**, που πρέπει να διοχετευτεί για να ησυχάσει.

<p>«Cancion del Mariachi». Η Τέχνη «χτυπάει» την έμφυλη βία και την παραβατικότητα https://youtu.be/w5fLGWrHouk?t=15</p>	<p>«Piensa en mí». Luz Casal “Takones Lejanos” Η Νοσταλγική Ρητορική¹ στον Έρωτα https://youtu.be/nVnqwLbftfo?list=RDnVnqwLbftfo&t=18</p>
<p>«Beautiful Maria of my soul». Mambo Kings. Antonio Banderas-Armande Assante. Ο Ρομαντισμός στο Έρωτα https://youtu.be/HxyY0_x2fec?t=191</p>	<p>«The mask of Zorro». Banderas-Antony Hopkins (the Great). Η Γενναιότητα στον Έρωτα. «Η ρίζα «ρω» προέρχεται από τη λέξη ρώμη, θάρρος» (Πλάτων-Φαίδρος)². https://youtu.be/abwtRFZx8Rs</p>

Θυμάται πάλι, η πάλαι ποτέ φοιτήτρια περί την Ιατρική, **Οδοντιατρική για την ακρίβεια**. Θυμάται τον καθηγητή της **Επιδημιολογίας των Αυτοάνοσων νοσημάτων** να λέει στο αμφιθέατρο στο **Γουδί**, δίπλα στο Λαϊκό Νοσοκομείο **«Στα αυτοάνοσα, ο ίδιος ο οργανισμός στρέφεται ενάντια στα κύτταρά του»**. Μια **αργή αυτοκτονία** σκεφτόταν μέσα της, δηλαδή **δεν αγαπούν αυτοί οι ασθενείς τον εαυτό όπως τον πλησίον, ως όφειλαν!**

Ο Αλμοδοβάρ λοιπόν στην τελευταία του ταινία «Πόνος και Δόξα» μας δείχνει έναν επιτυχημένο αυτοβιογραφικό συγγραφέα και σκηνοθέτη, γύρω στα 70, που έχει κατακλυστεί από **αυτοάνοσα νοσήματα**. Πάσχουν οι αρθρώσεις του, τα κόκαλά του, έχει άσθμα, δεν μπορεί να αναπνεύσει και πνίγεται όταν πάει να καταπιεί. Ένα σώμα διαλυμένο, μια ψυχή μαραζωμένη και κλεισμένη πια στον εαυτό της. Παρόλη τη **Δόξα** που έχει γνωρίσει, ο **Πόνος** έχει διαλύσει τη ζωή του.

Μας δείχνει αφηγηματικά τα πρόσωπα της ζωής του. Μια προστατευτική μάνα - θυσία (**Πενέλοπε Κρουζ**), ένας ανύπαρκτος πατέρας μόνιμα απών, το αυταρχικό καθολικό κολλέγιο που φοιτά λόγω φτώχειας, το ταλέντο στη μουσική που περνάει σε δεύτερη μοίρα.

Η διδασκαλία της γλώσσας στη συνέχεια, από τον εννιάχρονο, στον αναλφάβητο εργάτη και ερασιτέχνη ζωγράφο, αντί αμοιβής επισκευών (Η γλώσσα είναι σαν ζωγραφική με γράμματα, λέει ο μικρός δάσκαλος στον μάστορα και μαθητή του). **Η λιποθυμία** του μικρού

όταν αντικρίζει το σώμα του τεχνίτη που λούζεται, μετά τις εργασίες στο υπόσκαφο σπίτι-σπηλιά, που κατοικεί με τη μητέρα.

Η λιποθυμία του εννιάχρονου, άραγε δείχνει το γενετικό **25%** ως προδιάθεση στα γονίδια; Το υπόλοιπο **75%** έγινε από το περιβάλλον και τις κοινωνικές επιδράσεις ή δημιουργήθηκε **100%** από αυτές;

Η προσκόλληση αργότερα, του φτασμένου δημιουργού, στον άντρα- Έρωτα της ζωής του, που εγκαταλείπει όμως τον διάσημο σκηνοθέτη, γιατί ήταν **bi-sexual ο ίδιος, αλλά και εξαρτημένος από ουσίες, που όμως ξεπερνά**. Φτιάχνει τη ζωή του με γυναίκα και γίνεται επιτυχημένος επιχειρηματίας.

Με Νοσταλγική Ρητορική¹ (νόστος+άλλος), ο **Δοξασμένος** σκηνοθέτης, αργά και σταθερά αρρωσταίνει, **Πονάει**, στρέφεται και στα ναρκωτικά για να ανακουφίσει τους πόνους.

Η Αφήγηση όμως είναι Πολιτική Δράση³, όπως και **σωστική**, οι αναφορές του **στο Παρελθόν, το Παρόν και το Μέλλον**, τον ελευθερώνουν και τον λυτρώνουν από τον **Δεσμώτη Πόνο και τις εξαρτήσεις του!**

- «**Αν είχα γιούς, άραγε τι θα τους έλεγα;**» σκεφτόταν η προ αμνημονεύτων χρόνων φοιτήτρια της Οδοντιατρικής.
- «**Κάνε ό,τι θες με τις ορμόνες σου, μόνο μη βλάψεις με βία και παραβατικότητα, αλλά και μη βλαφτείς από ξεπερασμένα στερεότυπα. Υγεία σαν ζακέτα, να πάρεις μαζί σου,** «Υγεία Σωματική και Ψυχική», αυτό θα έλεγε.

Εκείνος, τι θα της απαντούσε πιθανόν;

- «**Κι εσύ μάνα ξεκόλλα από πάνω μου λιγάκι! Είδες τι είπε του γιου η μάνα- Πενέλοπε Κρουζ- στο τέλος!**»
- «**Δεν ήσουν καλός γιός». Επειδή ήταν μέχρι το τέλος δίπλα της, αλλά την είχε στο χωριό κι εκείνος ζούσε στην πόλη!**

Αμήν!

Βίντεοκλιπ «Πόνος και Δόξα»

<https://youtu.be/pEjFOkCKb3g?t=17>

Βιβλιογραφία

1. «**Νοσταλγική Ρητορική**» στο «**Εφαρμογές της Κοινωνικής Ψυχολογίας. Η συνεισφορά στην αντιμετώπιση του πραγματικού κόσμου**» (2022). **J.D. Forgas, W. D. Crano, K.Fiedler** (επιμ. Γ. Προδρομίτης, Σ.Παπαστάμου). Αθήνα εκδόσεις Πεδίο
2. «**Ο Έρωτας αντίστιξη στο Φόβο**» (2005). **Σοφία Αράβου-Παπαδάτου**. Αθήνα, εκδ. **Ελληνικά Γράμματα** (εξαντλημένο).

3. «Το Αφηγείσθαι ως Πολιτική Δράση», Brian Schiff. Κεφάλαιο στο «Πολιτική Ψυχολογία» (2023).
Ch.J.Hewer, Evanthia Lyons (επιμ. Ν. Μποζατζής, Τ.Ιατρίδης, Κ. Πετκανοπούλου, Α. Σαπουντζής, Λ. Φίγγου, Ξ.
Χρυσόχρου). Αθήνα, εκδ. Πεδίο.